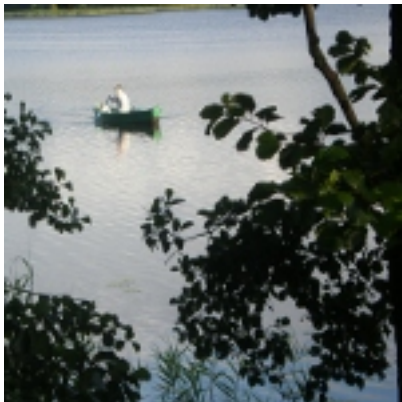

Pranas Bielevičius: Dievas nori mūsų širdies pasikeitimo. Jis taip pat nori, kad mes pasinaudotume Jo duotais turtais. Pats svarbiausias dalykas yra tas, jog Dievas moko mus gyventi malone. Malonė yra ne tai, jog aš gyvenu kaip noriu. Malonė yra tai, jog pats Kristus per Šventąją Dvasią apsigyvena kiekviename tikinčiajame. Mums, kaip tikintiesiems, svarbu išmokti netrukdyti Dievui veikti mūsų gyvenime. Dievo tikslas – mūsų asmenyje įpavidalinti savo Sūnaus Jėzaus Kristaus paveikslą, Jo charakterį. Dievas nenori, kad mes gyventume pagal kažkokiais taisykles, pagal įstatymą, kad siektume kažkokių išorinių dalykų, bet kad leistume Dievui pakeisti mūsų širdį, nes tai pakeis visą gyvenimą.

Šiandien noriu kalbėti apie Tą, kuris mūsų niekada nepalieka. Pastebėjau savo ir kitų krikščionių gyvenime, kad mums atrodo, jog Dievas mus palieka. Dažnai tikintieji meldžiasi tokia malda: „Viešpatie, ateik į mano gyvenimą, neapleisk manęs. Kur Tu dingai? Kodėl negaliu patirti Tave veikiantį mano gyvenime?“

Žinome, kad šiandien Dievas pasirinko kalbėti mums per savo Žodį. Ko Jis iš mūsų tikisi? Tikėjimo. Šiandien Dievas neateina kokiu nors regimu pavidalu, nematome Jo daromų ženklų ar stebuklų. Turime tik dvi išeitis: tikėti arba netikėti. Dievas nenori mūsų aklo tikėjimo. Jis nori, kad tikėtume Juo, kad tikėtume, jog Dievas niekada nemeluoja. Mums yra sunku kažkuo tikėti, ko nemato akys. Dievas visada yra šalia mūsų. Jis mums padeda, saugo, globoja, guodžia.

Kai lankausi įvairiuose surinkimuose, tenka girdėti tokias maldas: „Viešpatie, neapleisk manęs, nepalik manęs, būk su manimi visada.“ Besimeldžiančiam tokia malda atrodo normali. Tai nėra teisinga malda. Toks kreipimasis į Dievą išreiškia žmogaus netikėjimą Juo. Tokiu būdu pasakoma, kad netikima tuo, ką Dievas sako apie save.

Noriu pabrėžti, kad mums, kaip tikintiesiems, atnaujinant savo santykius su Dievu, svarbu atnaujinti ir suvokimą – Dievas niekada mūsų nepalieka ir neapleidžia. Mums sunku tai suvokti, nes ateina laikas ir mes paliekame savo tėvus. Vėliau ateina laikas, kai mūsų vaikai mus palieka. Mes turime leisti savo vaikams gyventi savarankišką gyvenimą.

Irmantas savo pamoksluose kalbėjo, kad Dievas mums nesuprantamus dalykus bando paaiškinti suprantamais. Bėda ta, kad savo gyvenime mes neturime tokio faktinio pavyzdžio, jog tas, kuris pažadėjo būti šalia, visada ir bus šalia.

Mums taip pat sunku suvokti, jog Dievas vienu metu gali būti visur, nes neturime tokio pavyzdžio.

Kažkas bandė panaudoti pavyzdį apie orą, bet jis nepasiteisino, nes alpinistams aukštai kalnuose pritrūksta deguonies ir reikia užsidėti specialias kaukes. Kalnuose oras yra išretėjęs. Galime drąsiai teigti, jog atsinaujinimas neįmanomas be tikėjimo Dievu.

Pirmiausia turime atsinaujinti savo širdyse ir savo protuose, nes nuo to, kas yra širdyje, kas yra mūsų protuose, tas yra ir mūsų gyvenime.

Dažnai mes sakome: „Dieve, aš tikiu“, bet savo veiksmais parodome, jog netikime. Kartais abejojame, kartais galvojame, kad neteisingai suprantame Dievą.

Žydams 13,5-6: *„Gyvenkite be godumo pinigams, būkite patenkinti tuo, ką turite, nes Jis pats yra pasakęs: „Niekad Aš tavęs nepaliksiu ir nepamiršiu“. Todėl galime su pasitikėjimu tarti: „Viešpats mano padėjėjas – aš nebijosiu ! Ką gali padaryti man žmogus?“*

Paskaitysiu šias eilutes, kaip dažnai jos skamba mūsų maldose: „Gyvenk su godumu, būk nepatenkintas tuo, ką turi, nes Jis yra pasakęs“: „Visada Aš tave paliksiu ir pamiršiu“. Todėl gali nepasitikėti ir tarti: „Viešpats man nepadės. Aš bijosiu, nes žmonės daug blogo man gali padaryti.“ Mūsų gyvenime išmėginimai, sunkumai yra įprastas dalykas. Būtent jų metu atsiskleidžia tai, kas yra mūsų širdyse. Mums sunku pripažinti, kad galime patirti sunkumus ir išmėginimus, bet tai nuolat lydės mus.

Šiandien visuomenė stengiasi savo gyvenimą padaryti kiek įmanoma lengvesnį.

Vienoje knygoje skaičiau apie vieną krikščionį, kuris nuėjo pas brandesnį krikščionį pasiguosti dėl sunkumų, vargų savo gyvenime. Tas ilgai klausėsi, o paskui tarė: „Ar tu nepagalvoji, kad gyvenime nuo to niekur nepabėgsi? Kur tu benuvažiuotum, ką bedarytum, tai vienas dalykas tau bus blogai, tai kitas dalykas. Tai vienas dalykas tave erzina, tai kitas“.

Mūsų gyvenimas nėra tobulas. Rašte jūs nerasite Dievo pažado: „Mano vaikas niekada nepatirs jokių sunkumų.“ Rašte sakoma, kad jūs patirsite vargą, skurdą, bet pats svarbiausias dalykas – net ir tuomet Dievas niekada mūsų neapleidžia.

Mano skaitytoje knygoje tas brandus tikintysis dar štai ką pasakė: „Neprašyk Dievo, kad Jis atitrauktų nuo tavęs vargą, sunkumus, nes tai padeda tau suprasti, kas tu esi. Tokia pirmoji priežastis. Antra priežastis – tu turėtum labiau vertinti viską, ką turi.“

Kai žmogus kažką turi, tai yra šalia, prie to priprantama ir nevertinama. Kol turime rankas, kojas, gerą regėjimą, neįsivaizduojame, ką reiškia to netekti. Kartais patiriami išmėginimai yra galimybė geriau suvokti save, geriau suvokti mūsų asmeninį poreikį, kad Dievas kontroliuotų mūsų gyvenimą, kad atsiremtume į Dievą. Tie išmėginimai yra mūsų gyvenimo faktas. Jie pastoviai mus persekios. Klausimas štai koks: kaip mes į tai reaguojame? Ar bandome to išvengti, ar nebandome?

Šiandieną krikščionybė yra susiskirsčiusi į dvi grupes. Vieni kalba, kad krikščionys turi nuolat kentėti. Kiti kalba, kad Dievas apsaugoja, globoja ir patraukia visus sunkumus. Ir vienas ir kitas kraštutinis yra neteisingas, nes mūsų gyvenime būna ir to, ir kito. Būna laikas, kai Dievas patraukia iš mūsų gyvenimo sunkumus. Tuomet mes patiriame atokvėpį, džiaugsmą, ramybę. Bet būna laikotarpis, kai Dievas leidžia mums patirti vargą, sunkumus. Jis žino, kodėl taip daro. Mums gali tai nepatikti.

Kai mūsų vaikai kažko mokosi, jiems tai nepatinka, bet rezultatais džiaugiasi. Mes turime suvokti, kad nereikėtų vengti sunkumų, nes jie mums yra reikalingi. Taip pamatome, koks svarbus ir reikalingas mums yra Dievas.

Pamąstykime štai apie ką: jeigu jūsų gyvenime viskas sektųsi, ar reikėtų Dievo? Jūs sakytumėte: „Dieve, dėkoju, kad davei man amžinąjį gyvenimą. Man dabar tavęs nebereikia“. Sunkumai parodo, kad mums reikia Jo išminties, Jo supratimo, Jo išteklių visiems tiems dalykams išspręsti ir įveikti, nes krikščioniškas gyvenimas remiasi ne tuo, ką aš galiu padaryti, bet tuo, ką per mane gali padaryti Dievas. Jei mes gyvename krikščionišką gyvenimą su tokiu supratimu – ką aš galiu padaryti, tai tėra religija, kuri nesiskiria nuo visų kitų pasaulio religijų, nes visos religijos sako: „Padaryk tą, padaryk aną, padaryk šitą“. Jos atsiremia į žmogaus sugebėjimus. Tik vienintelė krikščionybė kalba apie tai, kad Dievas gyvena žmogaus širdyje ir nori per jį kažką padaryti.

Kai papuolame į sunkumus, labai svarbu suvokti, kad Dievas mūsų niekada nepalieka, niekada neapleidžia. Ko mes turėtume išmokti? Turėtume išmokti teisingai sureaguoti į sunkumus, nes tai mus dažniausiai užklumpa netikėtai. Neplanuojame, kad rytoj kažkas mane suerzins, po savaitės kažkas blogo atsitiks.

Vakar aš palindau po mašina, pakišau kibirą, nes norėjau išleisti tepalą. Kibiras buvo kiauras. Mane tai įsiutino. Mano pykčio kliuvo ir aplinkiniams, o vėliau teko atsiprašyti ir mąstyti, kodėl taip blogai pasielgiau. Mums, kaip tikintiesiems, labai svarbu būti sąžiningiems.

Biblijoje yra mokymas apie atgailą, apie atsivertimą. Jis neįmanomas, jeigu žmogus nesuvokia poreikio. Jei jums danties neskauda, neinate pas stomatologą. Kiti bijo vos pamatę stomatologo įrankius. Kiti žmonės alpsta adatą pamatę, bet kai kažką skauda – kur dingsi. Eini pas gydytoją. Taip ir mūsų gyvenime, kai užklumpa sunkumai, turime sąžiningai pripažinti: „Viešpatie, man reikia gyventi ne savo jėgomis, nes ateis diena, kai aš neišlaikysiu, pratrūksiu.“ Rašte nerasite parašyta: „Mielasis, ši nuodėmė yra blogai, bet tu gali be jos gyventi“. Rašte kalbama, kad turime priešintis nuodėmei. Pasakoma ir kieno galioje turime tai daryti. Biblijoje nėra tokio mokymo, kad mes patys galime išspręsti nuodėmės problemą, bet dažnai sakome: „Dieve, aš susitvarkysiu, aš viską įstengsiu padaryti, viskas bus baigta.“ Bet dažniausiai nuodėmė gražiai apraizgo, po to pradeda smaugti, kol galų gale mes atsitokėjame ir sakome: „Dieve, man reikia tavo pagalbos.“

Kai ateiname pas Dievą, turime pripažinti savo nuodėmes, turime pripažinti, kad mums reikia išmokti pasinaudoti visa Dievo didybe, kuri yra mumyse, kad galėtume išsilaikyti sunkumuose. Būna situacijų mūsų gyvenime, kai vaikštome artybėje su Dievu ir Dievo Dvasia veikia taip, kad kiti žmonės stebisi mūsų elgesiu.

Aš pats kartais stebiuosi kitais tikinčiaisiais, kurie eina per sunkumus, patiria ir iškenčia vargą, bet jie suklumpa smulkmenose. Taip atsitinka dėl to, kad prarandamas budrumas. Turėtume saugotis nuo įstatymiškumo.

Kolosiečiams 2,20-23: *„Jeigu su Kristumi mirėte pasaulio pradmenimis, tai kodėl gi, tarsi tebegyvendami pasaulyje, pasiduodate nuostatoms („Neliesk ! Neragauk! Neimk!“ – visa tai vartojama dingsta) pagal žmonių priesakus bei doktrinas? Tiesa, tai atrodo išmintingai dėl susikurto pamaldumo, tariamo nusizėminimo ir kūno varginimo, tačiau neturi jokios vertės ir pasotina kūniškumą.“*

Kada mes atsiremiamė į Dievo jėgą, pasirenkame daryti tai, ko nori Dievas. Nesitikime rezultato, o paliekame viską Dievui. Mano tikslas ne rezultato siekimas, bet leisti Dievui per mane veikti.

Aš pastebėjau savo gyvenime – kai pradėdi šitaip elgtis, vyksta tikri stebuklai. Aš nekalbu apie tai, kad mes turime sėdėti sudėję rankas ir nieko nedaryti. Mes darome, bet motyvas yra kitas. Aš neleisiu sau sakyti: „Taip darydamas turėsiu tą ir tą“. Mes nežinome kas iš to gausis. Juk Rašte yra daug įspėjimų. Kalno pamoksle Jėzus sako: „Džiaukitės, kai jus persekioja dėl jūsų teisių darbų“. Geri norai kartais pagimdo žmonių priešišumą. Mūsų protas klausia: „Dieve, jeigu tai neveikia, tai ar Tu esi su manimi?“ Bet Raštas sako: „Niekada Aš tavęs neapleisiu ir nepaiksiu.“ Mūsų bėda, kad kažką darydami mes remiamės savo jėgomis. O juk Jėzus sakė: „Aš atėjau, kad jūs turėtumėte gyvenimą su pertekliumi.“ Bet tas gyvenimas su pertekliumi įmanomas tik su Jo pagalba: kada veikiu aš, bet rezultatus palieku Jam. Aš nežinau, kas bus: ar patirsiu priespaudą, ar patirsiu sunkumus, ar rezultatai bus malonūs. Esmė ta, jog aš pasiduodu Dievo valiai. Mūsų gyvenime šito išmokyti yra sunkiausia. Kai tikimės vienokio rezultato, o rezultatas būna netikėtas, mums atrodo, kad Dievas mus paliko. Tada abejojame, ar tai, kas užrašyta Rašte, yra teisinga. Čia yra mūsų tikėjimo egzaminas. Jis susijęs su tuo, kaip mes tikime Dievu. Koks Jis yra mūsų gyvenime: ar palieka, ar nepalieka, ar apleidžia, ar neapleidžia? Klausimas toks: „Ar tu tiki, kad Aš esu su tavimi net ir tada, kai aplinkui viskas griūna?“

Ketvirtadienį tyrinėjome pasakojimą iš Jeremijo knygos, kai du dievoti vyrai pasiduoda Dievui ir parodo savo tikėjimą veiksmais. Dievas sako kiekvienam iš jų: „Tavo gyvybė atiteks tau kaip grobis“. Viskas aplinkui griuvo, bet jie liko gyvi. Ilgai galvojau: kas yra grobis? Aš neįdėjau pastangų, darbo, bet atėjau ir pasiėmiau tai, kas nėra mano. Mes nieko nedarėme, kad gautume amžinąjį gyvenimą. Mes jį gavome kaip grobį. Jeremijo knygoje Dievas apie grobį kalbėjo dar ir Jeremijui. Šioje knygoje yra trys atvejai, kurie atspindi Evangelijos esmę.

Apaštalas Paulius buvo gerai išmokęs šią pamoką. Filipiečiams 4,13: „*Aš visa galiu Kristuje, kuris mane stiprina*“.

Jei Paulius tai galėjo, tai ir mes viską galime Tame, kuris mus stiprina. Ar mes tikime, kad Jis mus stiprina? Ar tikime, kad Jis mūsų nepalieka? Pamenate pasakojimą apie apaštalą Petrą, kai jis ėjo vandens paviršiumi. Petras sakė: „Viešpatie, paliepk.“ Ir mes elgiamės kaip Petras. Jėzus Petriui sakė: „Eik“. Ir jis ėjo tol, kol pasitikėjo Kristumi. Tai tinka ir mums. Kol tikime, kad Jis mus veda, laiko, tol mes laikomės. Kai tik pradedame abejoti, tuoj pradedame skęsti varguose, sunkumuose, problemose. Tada šaukiame: „Viešpatie, kur Tu?!“ Taip elgėsi ir Petras.

Mes, kaip tikintieji, nuolat turime savęs klausti: „kaip man išmokti pasitikėti tuo, kuris visada yra manyje?“ Tai nėra vienadienis dalykas. Šiandien galite gerai išmokti teorijos pamoką ir žinoti, kad Kritus gyvena jūsų širdyse. Bet reikia prašyti, kad Dievas išmokytų mus pamatyti ir suprasti, kad Jis niekada mūsų nepalieka, neapleidžia. Svarbiausia – kai Jam paklūstame, Dievas atlieka tą darbą, kurį yra pažadėjęs.

Krikščionybės pergalės prasideda nuo tikinčiųjų pasitikėjimo Dievo galia. Skaičiau knygą apie vieną tikintįjį, kuris buvo tikintis beveik keturiasdešimt metų. Nežinau, kiek metų jam prireikė suvokti šias tiesas. Jis sakė: „Aš ėjau iki išsekimo. Dariau tą, antrą, trečią. Galų gale pavargau. Viskas mane ėmė erzinti. Suvokiau, kad mano krikščioniškame gyvenime kažkas nesiklosto.“ Jis pasidalino šiuo rūpesčiu su kitu tikinčiuoju. Tas pasakė: „Tavo bėda ta, kad tu gyveni pagal savo galias. Jos yra ribotos. Ateis diena ir pavargsi, nes tu negali būti tiek atsakingas už save, už savo vaikus, už kitus žmones, kad tu ar jie tikrai to pasieksite. Tu gali stengtis tai daryti, bet jėgos baigsis. Mes neturime tiek daug galimybių, kiek jų turi Dievas“. Kiekvienas tikintysis turi atsiremti į Dievo galimybes. Ar mes galime šimtu procentų gyventi krikščioniškai? Taip. Aš tuo neabejoju. Atidžiai paskaitykite eilutes, kuriose kalbama apie Dvasios vaisius. Aš ilgą laiką skaičiau ir skaičiau. Galvojau: „Kur yra šių eilučių paslaptis?“ Ten ir parašyta, kad tai yra Dvasios vaisius. Tai nėra mano vaisius, tai nėra jūsų vaisius. Ar mes leidžiame Dvasiai veikti mūsų širdyse, mūsų gyvenimuose? Ar mes leidžiame Jai pasireikšti? Kaip aš galiu tai daryti? Tik pasiduodamas. Kyla klausimas: koks skirtumas, ar aš taip darau, ar aš taip darau, nes juk darau. Skirtumas toks: aš nusiimu visą atsakomybę ir atiduodu ją Dievui. Aš žinau, ką turiu daryti ir darau. Aš sakau: „Dieve, Tu pasakei, kad tai veikia. Nežinau, kokie bus rezultatai, bet žinau, kad Tu padarysi, kas geriausia.“

Įsivaizduokite pasodintą pomidoro daigą, kurį kasdien vis temptume aukštyn, kad jis augtų. Tai atrodys juokingai, bet krikščionys dažnai taip elgiasi savo gyvenime. Juk daigą reikia palaistyti, išpurenti žemę, ravėti piktžoles, o ne tempti aukštyn. Mes, krikščionys, darome tai, kas yra teisinga, bet ir iš savęs, ir iš kitų norime kažką tai išspausti. Mes norime greitų rezultatų ir

dažniausiai nusiviliame. Tuomet atrodo, kad Dievas mus paliko.

2 Timotiejui 2,6: „*Sunkiai dirbantis žemdirbys turi pirmas pasiimti vaisių.*“ Čia kalbama apie dvasinį darbininką. Pasižiūrėkime į žemdirbį. Jis niekur neskuba, nes žino, kad viskam yra savas laikas. Mums, kaip tikintiesiems, reikia apsišarvuoti kantrybe ir laukti. Turime žinoti, kad viskas bus savo laiku. Fiziniuose dalykuose ir dvasiniuose dalykuose yra natūralumas. Turime išmokti leisti Dievui natūraliai mus dvasiškai užauginti. Mes visi žinome, kad nenatūralūs maisto produktai žmogui atneša daug žalos. Mes galime sugalvoti daug programų, bet tai neduos ilgalaikių rezultatų. Mums reikia ne įstatymo darbų, bet malonės – mumyse esančio Kristaus jėgos. Įstatyme viskas sutelkta į žmogaus pastangas ir jėgas. Malonė – dėmesys sutelktas į tai, ką Kristus gali mūsų gyvenime padaryti. Štai kodėl sakoma: „kai mes pasiduodame Dievo Dvasiai, per Dievo Dvasią mes įvykdome įstatymą.“ Kodėl? Nes Dievas per mus tai padaro. Atsinaujinimas, apie kurį mes daug laiko kalbame, prasideda ir baigiasi tuo, kad mes turime suvokti, kas esame, ką darome, kuo remiamės.

Šiandien aš norėjau atkreipti jūsų dėmesį į svarbią tiesą: „Aš darau, bet aš tikiuosi, kad Dievas tai pasieks per mane.“

Mes nesame tobuli. Būna dienų, kai neteisingai elgiamės, mes nusidedame, bet turime išmokti leisti Kristui veikti per mus. Šiandien noriu jūsų paklausti: „Ar jūs nepavargote stengdamiesi pasiekti savo jėgomis gerų rezultatų? Gal jums jau viskas atsibodo?“

Kai kada tikintieji sako: „Krikščionybė nėra geresnė religija už visas kitas.“ Ir tai tiesa, jeigu tai paremta žmogaus jėgomis. Tik apvalkalas ir pavadinimas kitokie. Kada tai paremta Kristaus galia, Jo veikimu, jei mes pasitikime, kad Jis mūsų niekada nepaliks ir neapleis, ateis dienos, kada galėsime su džiugia širdimi sakyti: „Viešpatie, kaip gera matyti Tavo veikimą mano gyvenime.“

Štai tokio gyvenimo Dievas iš mūsų tikisi. Aš tikiuosi, kad tai yra jūsų tikslas ir troškimas.

Pranas Bielevičius

2007-10-07, Marijampolė